

Krigstilsælde eller i andre Tilfælde, som staae i Betingelserne; det skal udredes af Holskeen og Lauenburg alene, og da søge man at bestaae eller paa anden Maade ved Laan for Holskeens og Lauenburgs Bedkommende at dække de fornødne Udgifter. Men i dunkle og uklare Ord at sige, at det skal nærmere bestemmes, og det alene, fordi der intet Organ er, det kan jeg ikke forstaae. Der er jo Organer nok. Der er Raader, synes mig, paa saa mange Maader, saa der er Organer i Overflodighed. Der er det nys oprettede Rigsraad (Lehmann: Hvad er det?). Det har aldeles ingen Stemme i denne Sag. Der er den Forsatning, der er givet for Holskeens Bedkommende. Der er jo Nok at spørge. Det hele Monarchie regjeres jo dog saaledes, som det tidligere har været, og der maa da være de samme Organer tilstede nu som før. Det formeentlig ulovlig oprettede Rigsraad kan der, efter min Mening, i dets nuværende Stikelse aldeles ikke tages Notits af, saa at jeg ikke forstaaer, hvad den høitagede Krigsminister har sigtet til, naar han taler om, at et Organ maa høres i den Anledning. Jeg troer, at Regjeringen fra sit Standpunkt frank og frit kan erklære, at disse Udgifter ikke vedkomme Kongeriget Danmark; og skal det staae her som et Laan, der ydes, da bør det ogsaa benævnes som et Laan, men ikke anderledes.

Smith: Det er blot for en personlig Bemærkning, jeg har bedet om Ordet. Jeg kan jo paa ingen Maade vide, hvorledes den ærede Landstingsmand fra anden Kreds (Kirch), som nu har yttret sig, havde tænkt sig, at Thinget i dets Heelhed skulde forholde sig, enten med at følge ham paa den Vej, han betegnede at ville gaae, eller ikke. En af disse to Ting er mulig, og for just at lægge for Dagen den Afgøelse, som jeg har for den ærede Landstingsmand fra anden Kreds, var det, at jeg havde tænkt mig, at han var gaaet ud fra den Forudsætning, at Thinget ikke vilde følge ham paa hans Vej. Jeg vilde have troet, at jeg virkelig lagde for Dagen en Mangel paa Afgøelse for den ærede Landstingsmands Overveelse af alle Forhold, dersom jeg paa

nogen Maade havde opstillet den Forudsætning, at han skulde have troet, at det kunde være rigtigt og velbetænkt, om Landstinget i sin Heelhed fulgte den af ham betegnede Vej. Og hvad var denne for en Vej? Den var, saaledes faldt Ordene, at han vilde stemme mod § 23 i dens Heelhed. Nu forekommer det mig dog indlysende, at hvis man tænkte sig, at Landstinget i dets Heelhed stemte mod § 23 og reent udslettede den af Finantsloven, da havde man derved manet Banskfeligheder frem, som paa ingen Maade kunne løses, og det var derfor just som en Nitring af min Afgøelse for den ærede Landstingsmands Indsigter, at jeg er kommen til at ytre mig paa den Maade, som før skete, og aldeles ikke for i nogen Maade at udtale mig nedsettende om ham.

Lehmich: Endskjøndt jeg tilfulde kan slutte mig til, hvad min ærede Collega her bagved mig (Blom) har fremført i Anledning af Besæftningsvæsenet i Danmark, og jeg herpaa har hørt det saa faare tilfredsstillende Svar af den høitærede Krigsminister, saa mener jeg dog endnu at burde tilføie til det ærede Things Oplysning, at det vigtigste af disse Punkter, som her er omtalt, nemlig Fredericia Fæstning, langtfra har været forsømt at udbedres siden vor sidste Krig. Jeg kan forstikke det ærede Thing om, at der er bleven foretaget Arbejder, som efter min individuelle Anskuelse ere saare henstigtsvarende. Jeg kunde jo her godt detaillere, hvori disse bestaae; men jeg føler ikke Stedet passende dertil og vil kun slutte med, at disse store og vigtige Arbejder, som allerede ere foretagne, staae i Forbindelse med Planer for Fremtiden, som skulde føre det til et for dette for Danmark saa vigtige Punkt tilfredsstillende Resultat.

B. Christensen: Den særegne Stilling, hvori dette Thing især i dette Dieblit staaer til en Lov som Finantsloven, gjør, at jeg skal afholde mig fra alle vidtløftigere Udtalelser. Kun finder jeg mig særligen opfordret til at gjøre opmærksom paa, at idet den her omhandlede Paragraph foreligger os med det Forbehold, som dert er tagen, forekommer det mig